

ma lühhidalt räkida, mis pärrast weel sündis. Kuida esimeenne näddal, nenda ollid teised pärrast ka; ollime allati tö kallal ja ni wäsimatta, et wahhest pühhapäwalgi ei sanud puhhata; — agga egga meie sellepärrast weel pagganad ei olnud. Öhto luggesime, kui se agga mele tulli, Issameie palwet. Suurte pühhade ajal, Näri- ja palwe päwal, ja kui aeg audis, wahhete wahhel ka muido käisime kirrikus ja olleksime hea melega igga näddalas läinud, agga tee olli wäga pitk ja witis paljo aega, et enne öhtut ei tahtnud koso sada, ja egga siis enam woi middagi tehha, millal siis weel sulle nöeluda ja ridid lappida, mis ommeti pühhapäwa holets olli jänud! — Omma lauakorra piddasime holega finni, — heldekenne! ei me' sedda iales unnustanud; muud kui nüüd on mul mõnni aasta käimata jänud. Mis ma teen, polle mul selle tarwis enam ridid ja kes tohhib hilpudes armule minna!”

Ma panuin siin immeks, et ta ei teadnud, et Jummal ei wata ride peale, waid misuggune südda on. — „Si tea, — wastas Koido Peter, — polle ma meie küllas sedda kuulnud. — Agga mis ma piddin üttema! Jah, — meie ello ei olnud muud kui tö ja ühtepuhko tö, agga ei murred sest ei wähhenemud ja ehk meie küll liga ei kullutanud, egga minnagi koppita wina e st ei raatfinud raisata, — siiski wiiskümmeend rubla ei tahtnud täis sada. Wahhest olli ühhest rublast weel pudo, agga siis tulli foggematta õnnetus: többi wöttis lambad ärra ehk lehm niitastas jalga ja piddi tappetud sama; — oh

se weisse lihha, mis siis piddime söma, olli kui öhlan süssi kurgus- ja lõhhus, igga sutaie jures olli se libbe wallo: jälle 10 rubla raisatud! Sa sest läks meel pahhaks ja sain päaw päwast enam naesega tüllisse: — eks se ifka olnud temma holetus. Naene agga taples wasto, et se piddi öige pall ollema minno laiskuse pärrast. Nenda läks meie ello seggasemaks, wahhest jälle rahholissemaks, sedda möda, kuida rublade arro wähhenes ehk kaswas. Suhtus nüüd weel, et naene ehk minna isse jäime haigeks ja tö seisma, siis olli teige langem waew käes; siis mitto forda sowisin ommale surma agga ei se tulnud, — jo mul olli suremat risti osfaks arwatud. Esimeenne laps, mis meile anti, pöddes aastat laks, suri; teine olli tuggew pois, sai seitsme aastajeks ja lotsin temmast aega möda abbi sanna; — olli wäga armas laps agga jäi ka haigeks ja et küll ööd ja päwa ta jures walwasin, surri kätte alla. Jäime siis lapseta järrele! kelle kasfaks piddin nüüd waewa näggema, kellele saun ja rahha jäma? — Pääw pärrast lapse matmist olli tubba otsekui tühhi, teil meie luggo turb; naene puhho nuttis, puhho taples minnuga. Issa ma istusin nukker ja nurrisedes, ei leidnud enam mingisugusest asjast rõmo. Siis korraga hüdis nago hääl süddames: mis sa enam kurdad! lahuta meelt, minne kõrtsi! — Kargasin illesse, müts pähhe, läfsin; ja öige küll, meel sai lahutatud, ajasin jutto, kuulsin mõnda nalja ja tulin rõõmsama süddamega koso taggasi. Agga ei ma wina tilga lele peale ei wötnud, egga olnud mul